

Predikan

20 e tref. – 2010-10-13, Tillsammans i världen

Psalmer: 257:1-2, 10, 298, 292b, 288.

Pär-Magnus Möller

Vi tillhör varandra. Genom dopet infogades vi i samma familj, i samma gemenskap. Därför tillhör vi varandra. Vi har vår Far i Gud Fader, vår bror i Jesus och vår mor i den Kristi kyrka varigenom vi fötts in i Guds rike. Jesus försöker få oss att gång på gång förstå detta; Han visar på vinträdet och grenarna där Han är stammen och vi grenarna; Han visar på kroppen där alla lemmarna är beroende av varandra; Han visar på tempelbyggnaden där alla är stenar i samma bygge, osv. Det är en viktig och ytterst central sak i den kristna tron, det här att vi hör samman.

Nu lever vi i en tid och i ett samhälle som gör att denna tanke inte är så populär. Tro är ju, enligt många förmenande, en privatsak och kyrkan är till för mitt religiösa nöjes skull – och så kan man visst tänka – men det är inte bibliskt att tänka så och det är inte Jesu undervisning. Det kristna livet är ett liv i nära och konkret gemenskap med Jesus och med varandra.

Den kristna kärlekstanken, eller den kristna gemenskapstanken, som många tycker om att hänvisa till och tala om, är ingen tanke – den är en konkret verklighet. Man kan inte tala om en kristen gemenskap om man inte konkret är tillsammans, sitter vid varandras sida, talar med varandra och delar varandras liv. Vi är kallande till att konkret bära varandras bördor och villkor. Dagens episteltext ut Hebreerbrevet, handlar om denna vår gemenskap. Det står så här om man också läser den första versen: *Håll broderskärleken levande. Kom ihåg att visa gästfrihet, ty det har hänt att de som gjort det har haft änglar till gäster utan att veta om det. Tänk på dem som sitter i fängelse, som om ni var fångar med dem. Tänk på dem som blir misshandlade, som om det gällde er egen kropp.*

Broderskärleken är ett uttryck för den syskonkärlek vi skall hålla levande. När någon av oss lider skall vi lida med honom eller henne – så nära uppmanas vi att leva varandra och så innerligt uppmanas vi att älska varandra.

Nu är det inte så lätt att leva tillsammans i en församling, likaväl som det inte är så lätt att leva tillsammans i andra sammanhang såsom i familjen, bland vännerna, på arbetsplatserna. I mycket är problemen desamma – men församlingen har samtidigt sina särskilda problem och särskilda möjligheter – och jag tänkte att vi skulle stanna upp inför dessa en stund så att vi tillsammans kan fundera på hur vi skall göra för att växa närmare varandra och mer och mer uppfylla Jesu uppmaning att vi skall älska varandra så som han älskar oss.

Om man börjar med problemen så är nog det största problemet med att leva tillsammans i en församling att ni andra inte är som jag. Allting hade blivit mycket enklare om ni andra hade anpassat er till mig, prioriterat som jag, haft samma

intressen som jag, gjort samma erfarenheter som jag – och för den delen haft samma begränsningar som jag. Jag tror att vi hade löst de flesta problemen med denna enkla lösning: Att ni gör allt för att bli som jag.

Men av någon outgrundlig anledning så skapade Gud er andra inte till min avbild utan till hans avbild och det komplicerar saken. Eftersom Gud är stor och outgrundlig till sitt väsen så är det först när vi kommer tillsammans med våra olikheter och olika erfarenheter som vi på något vis kan bli en helhet och fungera som en församling. Vi hade blivit en mycket ofullständig församling och en ofullständig bild av Guds rike om ni alla hade varit som jag – och i ärlighetens namn hade jag inte orkat med mer än ett exemplar av mig i alla fall.

Vår övning är därför denna; När vi kommer nära andra människor i församlingen skall vi inte förfäras över att de inte fungerar eller tänker precis som jag själv – utan vi skall i vårt inre tacka Gud och säga: *Lovad vare du Herre som kompletterat min svaghet och erfarenhet med denna människas styrka och gåvor.* Därefter kan vi visst få irritera oss lite på varandra – men hela tiden veta att det är Gud som vill denna olikhet. Han vill den och det är bara för oss att acceptera den och ödmjuka oss under detta faktum – även om det gör ont ibland.

Ett annat problem är att den onde är mitt ibland oss. Eftersom församlingen är djävulens största fiende är han extra verksam här. Han älskar när vi börjar sprida rykten om varandra, han jublar av glädje var gång vi lyckas inplantera en negativ tanke om en broder eller syster i en annan broder eller systers hjärna. Han älskar låta oss tolka allting negativt, han sänder med glädje missmod i våra hjärtan och han får oss hjärtligt gärna att fokusera på våra negativa egenskaper. Sladder är som lördagsgodis för honom. Och ibland matar vi honom rikligt med den varan.

Det är inte värdigt av oss att inbjuda den onde i vår gemenskap. Vi är de heliga på denna ort, vi är ljus och salt, världens hopp. Jesus har dött och uppstått för vår skull och den helige Ande har tagit sin boning i våra hjärtan och gjort våra kroppar till tempel. Jesus påminner oss om allvaret i att tillhöra de heliga när han berättar att vi är inympade på det levande vinträdet. Han visar på det faktum att om vi inte lever värdigt denna kallelse, att vara de heliga på denna plats, så kan han skära av oss igen från gemenskapen med honom. Så viktigt är det att vi ödmjucar oss inför varandra, tjänar varandra och älskar varandra och på så vis håller djävulen utanför vår gemenskap. Det handlar om vår egen salighet. Hur skall vi då bestå denna kamp?

I kampen mot den onde har Jesus gett oss mäktiga vapen.

För det första har vi i vår gemenskap fått Jesu namn. Vi får be i Jesu namn, vi får befälla den onde att fara all världens väg i Jesu namn. Vad betyder det? Jo i vår gemenskap har vi fått mandat att skriva under med Jesu namn. Och hans namn är värt mycket – han har full täckning i himmelen, så att säga. Därför skall vi varje dag be i Jesu namn att han skall bevara vår gemenskap från splittring och förtal. Vi skall i

Jesu namn be för dem i vår gemenskap som vi har svårt med, dem som vi tycker illa om och känner oss besvärade av. Det sker nämligen något mäktigt när vi ber för dessa människor – Guds Ande fyller, sakta men säkert, våra hjärtan med en märklig kärlek som gör att våra ögon öppnas och vi börja se våra besvärliga bröder och systrar med de ögon Gud ser på dem med – och vi kan börja älska dem igen. Detta kan låta enkelt, men var och en som gått in i denna bönekamp vet att det kräver sin ansträngning och var och en som går in i kampen får erfarenhet av att den är en konkret övning i ödmjukhet. Som förebild får vi Herren Jesus själv. Han bad för det förfallna Jerusalem. Han bad för sina plågoandar vid korset. Det är din skyldighet som kristen att be för dina bröder och systrar i församlingen oavsett vad du tycker om dem.

Ett annat vapen vi har mot den onde är förlåtelsen. Vi är alla här av en och samma orsak – att Gud funnit oss i syndens rännsten, burit oss hem, tvättat oss och klätt oss i hans vita skinande kläder. Guds nåd är den enda orsaken till att vi är här idag. Nåd är den enda orsaken till att du vågar hoppas på himmelens härlighet. Nåd – endast nåd. Allt du äger och har, inklusive ditt liv är utlånat eller givet av din himmelske Fader. Och ingen av oss har bara en gång blivit funna i rännstenen – gång på gång har Jesus hämtat oss och han kommer få göra det många gånger än – så stor är hans kärlek till oss och så oändlig är den förlåtelse vi får leva i.

Vi är helt enkelt här för vi är svaga och lite misslyckade. Vi bär på våra sår och ofullständigheter. Vi är svaga i tron, drabbade av ensamhet och frustrationer, vi är inte alltid att lita på, vi sviker och är egoistiska, vi är rädda och små – och ändå kallar Gud oss till gemenskap med honom och varandra. Vi är kallade ut från denna värld för att liksom vara redo när den nya världen kommer – av nåd – outgrundlig nåd. Det perspektivet måste vi också ha när vi ser på oss själva i relation med andra. Vi ser så gärna flisan i den andres öga och blundar för bjälken i vårt eget. Men när vi vet varför vi är här och när vi ser den nåd som Gud ger oss – då måste vi också låna Guds blick när vi ser på vår broder och syster.

När vi ser det lidande vi åsamkat vår frälsare på korsets trä och han i sitt lidande ändå förlåter oss – då måste också vi öva oss i att förlåta varandra – att göra omintet det som gått fel mellan oss syskon i Guds rike. För kan Jesus förlåta oss måste vi kunna förlåta varandra och leva i försoning och kärlek. Det är ett bud från Jesus att vi skall leva så. Det är nödvändigt. Om vi inte förlåter vår nästa kan vi inte förvänta förlåtelse från Jesus – vi ber ju dagligen: *Förlåt oss våra skulder, såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro.*

Nu kan man tycka att detta låter svårt och det är det förvisso – men Jesus har gett oss hjälp i detta – han har skänkt oss försoningens redskap i bikt och nattvard, han har skänkt oss sin Ande som tröstaren och styrkegivaren. Och det mäktiga är att när vi medvetet går in i kampen för vår heliga gemenskaps skull och i striden mot den ondes försök att splittra oss – då får vi också konkret se hur Guds rike växer fram mitt ibland oss. Vi får se hur människor konkret sträcker varandra handen när de fallit, vi får se relationer, som under många år varit förbittrade, översköljnas av Andens

sötvatten och tvättas rena. Vi upptäcker att egenskaper som innan mest varit till besvär hos andra plötsligt får bli till gåvor för hela gemenskapen. Vi får se att människor blir helade från sår och ensamhet till liv och gemenskap. Vi får se en glimt av Guds rike och hela himmelens härlighet när ögon som varit slutna för Guds avbild i medmänniskan plötsligt öppnas och bröder och systrar vågar älska varandra. Och allt detta har vi fått se här i vår gemenskap – och vi skall få se ännu mycket mer framöver – om vi blir kvar i Jesus.

I dagens evangelium, där vi möter Marta och Maria och den sjuke Lasaros, får vi en glimt av vad Jesus lovar att göra med oss när vi ber honom om hans hjälp. När Marta och Maria såg hur illa det var ställt med deras bror, skickade de bud till Jesus. Och när Jesus får budet konstaterar han att denna sjukdom skall förhärliga Gud. Det är nämligen så att när vi kallar på Jesus och ber honom hela oss och vår gemenskap, då låter han detta helande bli till ett vittnesbörd om Guds stora barmhärtighet och nåd. Därför skall vår glädje vara stor och oändlig var gång vi får se att han gör goda saker med oss och vår gemenskap mitt i all dess skröplighet. Vi får glädja oss över att vår svaghet får bli till Guds förhärligande. Nu dröjde Jesus med att komma till Lasaros. Så kan också vi ibland tycka att Jesus dröjer och är långt borta. Men han kommer – för vi är hans vänner och han sviker aldrig. Och när Jesus dröjer vet vi att hans ankomst blir så mycket underbarare.

Därför uppmanas vi idag till uthållighet och trofasthet. Vi uppmanas att se varandra med de kärlekens och nådens ögon som Gud, vår himmelske Fader ser på oss med. Vi uppmanas att ropa till Jesus om förbarmande över våra tröga hjärtan och ouppklarade relationer, vi uppmanas till att flitigare och flitigare söka oss till gemenskap med varandra och med Jesus. Då är löftet att Gud skall förhärliga oss än mer och vi få vara det ljus och det salt han kallat oss att vara. Den helighet han skänkt oss den skall få synas och bli till ett vittnesbörd för den värld som ännu inte känner Gud. Allt detta sker då vi försöker leva efter Jesu ord om att vi skall förlåta varandra, försonas med varandra och älska varandra – Gud till ära och människor till salighet.

Låt oss be: *Jesus hjälp oss leva som syskon och vänner här i församlingen. Hjälp oss att älska varandra såsom du älskar oss. Fyll våra hjärtan med kärlek var gång vi ser varandra och ge oss den blick för varandra som förlåter allt. I Jesu namn. Amen.*